

سقوط ماهواره‌ای به اندازه زمین فوتبال

زمانی که ماهواره ای به بزرگی یک اتوبوس می تواند با سقوطش به زمین چنین جنجالی به بار بیاورد، احتمالاً سقوط ایستگاه فضایی بین المللی غول پیکر هراسی جهانی را در سرتاسر زمین به وجود خواهد آورد.

ایستگاه فضایی چگونه سقوط می‌کند

جام جم آنلاین: زمانی که ماهواره ای به بزرگی یک اتوبوس می تواند با سقوطش به زمین چنین جنجالی به بار بیاورد، احتمالاً سقوط ایستگاه فضایی بین المللی غول پیکر هراسی جهانی را در سرتاسر زمین به وجود خواهد آورد. به گزارش مهر، مقامات ناسا می گویند این هراس کاملاً بی جا است. با وجود اینکه ایستگاه فضایی بسیار عظیم تر از ماهواره از کار افتاده UARS که سقوطی خارج از کنترل را به اتمسفر زمین انجام داده است، مرگ تدریجی ایستگاه فضایی خطر بسیار ناچیزی برای زمینیان خواهد داشت.

این به آن دلیل است که برخلاف ماهواره UARS، ایستگاه فضایی به شیوه ای کاملاً کنترل شده از مدار خارج خواهد شد به شکلی که ذرات آن بر روی اقیانوس سقوط خواهند کرد.

«# کرک شیرمان؛ قائم مقام برنامه ایستگاه فضایی ناسا می گوید مطالعات بسیاری در این زمینه انجام گرفت و در نهایت راه حلی به دست آمد که کاملاً قابل اجرا است و منجر به سقوط ایمن بقایای ایستگاه به درون آب های اقیانوس خواهد شد.

وزن UARS در حدود 6.5 تن تخمین زده شده است. مقامات ناسا تخمین زده اند که در حدود 532 کیلوگرم از حجم این ماهواره به زمین باز می گردد و با سطح زمین برخورد می کند.

ایستگاه فضایی بین المللی با توجه به ابعاد بزرگی که دارد می تواند نسبت به UARS خطر بسیار بزرگتری برای ساکنان زمین به شمار رود. آزمایشگاه 100 میلیارد دلاری مدارگرد به بزرگی یک زمین فوتبال است و با توجه به وزن 431 تنی که دارد می تواند بارانی از قطعات فلزی که ماهواره UARS در برابر آنها ناچیز به شمار می رود را روانه زمین کند.

ناسا به همراه همکاران بین المللی خود در نظر دارند ایستگاه فضایی را دست کم تا سال 2020 حفظ کنند و شاید عمر این ایستگاه تا سال 2028 نیز امتداد بیابد. اما زمانی که عمر این آزمایشگاه مدارگرد به پایان برسد، مسئولان آن را به حال خود رها نمی کنند تا سرگردان و آواره در فضا به سرنوشتی مانند UARS دچار شود. در عوض ناسا این سازه عظیم را به گونه ای هدایت خواهد کرد که در میان اقیانوس سقوط کند، در این صورت هر یک از قطعات ایستگاه که از میان اتمسفر به سلامت عبور کند، نمی تواند برای انسان ها خطرناک باشد.

پایین کشاندن ایستگاه فضایی بین المللی فرایندی دراز مدت و طولانی است که در زودترین حالت، در حدود یک سال پیش از تاریخ تعیین شده بازگشت ایستگاه آغاز خواهد شد. در آن زمان مدیران برنامه ایستگاه فضایی به این آزمایشگاه اجازه خواهند داد از مدار کنونی خود در ارتفاع 386 کیلومتری پایین تر بیاید.

همچنین یک یا دو فضایی بدون سرنشین به ایستگاه متصل خواهند شد تا ایستگاه به صورت کامل برای سوختن در اتمسفر زمین آماده شود، زیرا ایستگاه به اندازه ای بزرگ است که برای انجام چنین سفری به کمک نیاز خواهد داشت. از جمله فضاییهایی که برای این سفر مرگبار در لیست انتخاب قرار گرفته اند فضاییهای باری از قبیل فضایی روسی «#؛ پراگرس؛ یا فضاییهای ATV اروپا است. همچنین فضاییهای MPCV که هنوز در دست ساخت قرار دارد نیز ممکن است برای این کار مورد استفاده قرار گیرد.

پیش از اینکه ایستگاه فضایی به پایین ترین مدار خود برسد، سرنشینان آن تخلیه خواهند شد. زمانی که ایستگاه به ارتفاع 186 کیلومتری از سطح زمین برسد، مهندسان با کمک فضاییهای متصل به ایستگاه یک سری احتراق هایی را به وجود خواهند آورد که به پایین تر آمدن ایستگاه کمک خواهد کرد. آخرین انفجار ایستگاه فضایی را بر فراز بخشی وسیع و خالی از سکنه اقیانوس راهی اتمسفر خواهد کرد.

ایستگاه فضایی «#؛ میر؛ نیز در سال 2001 به شیوه ای نسبتاً مشابه و هدایت شده به درون اقیانوس آرام سقوط کرد، مهندسان ناسا نیز با مشاهده بازگشت هدایت شده ایستگاه 135 تنی «#؛ میر؛ برنامه پایین کشیدن ایستگاه فضایی

بین المللی را طراحی کرده اند. ناسا حتی نحوه متلاشی شدن ایستگاه در اتمسفر و قطعاتی که پس از عبور از اتمسفر به جا خواهند ماند را مورد بررسی دقیق قرار داده است.